

Ang mga taon ng pagkabata ni Lancar sa Vishnuh-Society

(Ang Haring mandirigma ng
Vishnuh)

Lipunang Vishnuh

Ang Haring mandirigma ng Vishnuh

Ang mga taon ng pagkabata ni Lincar sa Vishnuh- Society

(Ang Haring mandirigma ng Vishnuh)

May-akda: Vishnuh-Society

kolopon

May-akda: Vishnuh-Society

Adhipati: R.R. Purperhart.

Putuh-Agheng: Attie Dotinga

© Copyright: Vishnuh-Society

© Bibliograpiya, mga larawan, at mga larawang Vishnuh-Society

Walang bahagi ng publikasyon ito ang maaaring kopyahin o isapubliko sa pamamagitan ng pag-print, photocopy, microfilm, o sa anumang iba pang paraan, nang walang paunang nakasulat na pahintulot ng mga may hawak ng copyright.

Ang mga pagsasalin ng Dutch at Javanese ng mga aklat na Lontar ng Vishnuh-Society ay naitala sa State Succession sa Leeuwarden sa Netherlands at idineposito ni Gurubesar (propesor, tagapagmana na maliwanag, pari) nitong Vishnuh-Society R.R. Purperhart.

© Lahat ng karapatan ay nakalaan. Walang bahagi ng publikasyon ito ang maaaring kopyahin, itago sa isang sistema ng pagkuha, o ipadala sa anumang anyo sa anumang paraan, electronic, mekanikal, photocopying, recording, o kung hindi man, nang walang nakasulat na pahintulot ng tagapaglathala.

Ang Haring mandirigma ng Vishnuh

Talatuntunan

Ang mga taon ng pagkabata ni Lancar sa Vishnuh-Society.....	1
(Ang Haring mandirigma ng Vishnuh)	3
kolopon.....	4
Paunang Salita	8
Ang elementarya	18
Isang masarap na pagkain	41
Ang Pastor.....	47
Ang bagong pastor	58
Pang-aabuso sa mga bata.....	66
Ang guro ng Tsino na maluwag ang mga kamay	73
Ang Babhatan (= tawag sa digmaan) ay inihayag ..	83
Mali ang nasa harapan ng batang Negro.	98
Wong Ireng.....	112
Ang Bakroe at ang Yorka.....	130
Maniwala sa kapangyarihan, kaalaman at pang-unawa.....	156
Pencak-Silat.....	172
Mga kwento ng nakaraan.	187

Ang huling klase ng elementarya	201
Sa Mulo.....	222
Nagmahal sa maling tao	241
Ang Pangwakas na Pagsusulit	261
Adhipati ang Hari-mandirigma	274
Pangwakas na salita	291

Lipunang Vishnuh

Ang Haring mandirigma ng Vishnuh

Paunang Salita

Malungkot na nagsimula ang kasaysayan ng Lancar. Siya ay inabandona ng kanyang mga biyolohikal na magulang sa Paramaribo, sa ilalim ng kanlungan ng isang teatro, kung saan natagpuan siya ng kanyang mga lolo at lola at dinala siya sa timog, na pinangalanan siyang Lancar.

Nang maglaon, pinagsisihan ng kanyang mga magulang ang kanilang desisyon at kinilala siya, na binigyan siya ng pangalang Roberto Rudie Purperhart.

Sa kabila ng pagsisipi ng kanyang mga magulang, tumanggi ang lipunan na ibalik sa kanila si Lancar. *'Sa sandaling itinaon, nananatiling itinatapon,'* katwiran ng lipunan. Sa kanilang mga mata, si Lancar ay kabilang na ngayon sa Vishnuh-Society, dahil natagpuan nila siya, at siya ay kabilang sa matapat na tagahanap.

Ang matatag na paninindigan ng Vishnuh-Society ay sumasalamin sa kanilang paniniwala na sila ay

may responsibilidad na pangalagaan si Lancar at protektahan siya, anuman ang mga pangyayari. Matalino, pinili ng mga magulang na huwag hamunin ang lipunan at tinapos ang talakayan. Naunawaan nila ang determinasyon ng lipunan at ang pagiging komplikado ng sitwasyon. Bagaman mahirap para sa kanila na hindi makasama si Roberto, kinilala nila ang awtoridad ng lipunan at nagpasya na iwasan ang higit pang mga komprontasyon. Ang kanilang desisyon na isara ang talakayan ay nagpakita ng kanilang pagpayag na mapanatili ang kapayapaan at harapin ang sitwasyon kung ano ito.

Si Lancar (Roberto) ay lumaki sa Vishnuh-Society, isang kapaligiran na humubog sa kanya kung sino siya ngayon.'

Sa paglaki ni Lancar sa loob ng Vishnuh-Society, nalantad siya sa mga paniniwala at gawi ng komunidad. Sa pangunguna ng kanyang Lolo at iba pang espirituwal na pinuno, ang lipunan ay nagbigay ng kapaligiran ng dedikasyon at disiplina, ngunit pati na rin ng mahigpit na mga tuntunin at inaasahan.

Natutunan ni Lancar ang mga halaga ng katapatan, espiritwalidad, at komunidad, ngunit

kasabay nito, nagsimula siyang magtanong sa mga dogma at paghihigpit na ipinataw ng lipunan sa mga miyembro nito.

Sa pag-aaral niya sa mga pilosopikal na turo ng lipunan, nagsimula ng maunawaan ni Lancar ang pagiging komplikado ng espiritwalidad at pananampalataya. Pinahahalagahan niya ang lalim ng mga espirituwal na gawi na kanyang ginawa, ngunit nakakaramdam din siya ng panloob na pagnanasa na tuklasin ang higit pa at hanapin ang kanyang sariling landas sa loob ng spectrum ng paniniwala at paniniwala.

Ang matibay na istraktura ng lipunan ay nagsimulang huminto sa kanya, at hinangad niya ang higit na kalayaan upang simulan ang kanyang sariling espirituwal na paglalakbay.

Nagsimula siyang magtanong, hindi lamang sa mga pinuno ng lipunan kundi pati na rin sa kanyang Lolo noong siya ay nabubuhay pa at sa kanyang sarili, tungkol sa kalikasan ng katotohanan at ang layunin ng kanyang sariling paghahanap para sa kaliwanagan. Bagama't lubos na iginagalang ni Lancar ang mga tradisyon at kasaysayan ng lipunan, nadama niya

ang pangangailangang gumawa ng sariling landas at maghanap ng sarili niyang mga sagot.

Ang panloob na salungat na ito ay humantong sa kanya sa isang paglalakbay ng pagtuklas sa sarili at paglago, pagtatanong sa kanyang sariling mga paniniwala at mga halaga, at naghahanap ng mas malalim na pag-unawa sa kanyang sarili at sa kanyang lugar sa mundo.

Sa kabila ng kanyang katapatan sa lipunan, nagsimulang manabik si Lancar para sa kanyang sariling pagkakakilanlan at kalayaan na lampas sa mga hangganan ng komunidad.

Nakaramdam siya ng panloob na pagnanasa ng galugarin ang mundo sa labas ng pamilyar na mga hangganan at humanap ng sarili niyang paraan.

Ang panloob na pakikibaka na ito ay hinimok ng mga awtoridad sa loob ng Vishnuh-Society.

Hinikayat siyang harapin ang mga hamon sa kanyang buhay, at nangako ang lipunan na susuportahan siya sa pagtuklas ng sarili niyang katotohanan.

Nagpasya si Lancar na manatiling tapat sa mga tradisyon at inaasahan ng lipunan ngunit sundin din ang kanyang sariling landas at tuklasin ang

kanyang sariling katotohanan. Nagmarka ito ng simula ng isang paglalakbay na puno ng mga hamon, pagtuklas sa sarili, at paglago para sa Lancar.

Si Lancar ay hindi ordinaryong tao; ang kanyang Javanese background ay nagdala ng malalim at nakakaintriga na halo ng mga tradisyon, kaugalian, at kuwento.

Ang Vishnuh-Society, kung saan siya nagsimula sa kanyang buhay, ay isang masiglang komunidad na may matinkad na impluwensya sa kultura.

Dito, inihayag niya ang kanyang pagkakakilanlan sa gitna ng natutunaw na mga tradisyon, na nararanasan ang yaman at hamon ng kanyang pamana.

Sa mismong nayon, ang pagkakaiba-iba ay nasa lahat ng dako, na ang mga tao mula sa iba't ibang etnikong pinagmulan at paniniwala ay namumuhay nang magkatabi.

Ang mga kalye ay na-infuse ng mga bango ng mga kakaibang pagkain, puno ng mga tunog ng iba't ibang mga wika, at intertwined sa mga ritmo ng magkakaibang genre ng musika.

Ang makulay na tapiserya ng mga kultura ang naging backdrop ng pagkabata ni Lancar, kung saan natuto siyang mag-navigate sa pagitan ng iba't ibang pagkakakilanlan at pananaw.

Bagama't kilala si Lancar sa kanyang versatility at tila hindi mauubos na husay, palagi siyang may dalang katatawanan.

Para siyang may dalang ngiti na nakakahawa sa iba. Dahil sa pagiging sosyal at pagiging matulungin niya, minahal siya ng lahat ng nakakakilala sa kanya.

Ang kanyang katatawanan ay tulad ng isang nakakapreskong simoy na dumadaloy sa bawat pagtatagpo, at ang kanyang kakayahang magbigay ng liwanag sa bawat sitwasyon ay naging paborito niya sa mga kaibigan at kakilala. Nagbibiro man sa mga pagtitipon o nag-aalok ng pakikinig sa mga nangangailangan, si Lancar ay laging handa sa isang nakakaganyak na salita o isang nakakabusog na tawa.

Ang kanyang init at kabaitan ay parang sinag ng araw sa tag-ulan, na nag-iiwan ng pangmatagalang impresyon sa lahat na mapalad na tumawid sa kanyang landas.

Ang katatawanan ni Lancar ay natatangi at nakakahawa na ito ay nakakapagpasaya kahit na ang pinakamalungkot na sandali.

Ang kanyang kakayahang magbigay ng liwanag sa bawat sitwasyon ay ginawa siyang isang kailangang-kailangan na presensya sa buhay ng kanyang mga kaibigan at komunidad.

Siya ay hindi lamang sanay at maraming nalalaman kundi isang pinagmumulan din ng kagalakan at aliw para sa mga nakapaligid sa kanya.

Ang kanyang mga kasanayan sa pakikisalamuha at pagiging matulungin ay sumabay sa kanyang katatawanan, kaya hindi lamang siya minahal ngunit hinahangaan din.

Mag-organize man ng mga pagtitipon sa kapitbahayan, pagsuporta sa mga kaibigan sa mahihirap na panahon, o simpleng pag papakalat ng kagalakan sa kanyang mga biro at kalokohan, laging nandyan si Lancar upang mapangiti ang iba.

Ang kanyang presensya sa buhay ng mga tao ay parang isang beacon ng pagiging positibo sa gitna ng mga hamon ng pang-araw-araw na buhay.

Ang kanyang kakayahang magdala ng liwanag,

kahit na sa pinaka madilim na sandali, ay nag-iwan ng isang pangmatagalang pamana na higit pa sa mga salita.

Walang hangganan ng pagka mausisa ni Lancar; mahusay siya sa paaralan at nakakuha ng kaalaman na ikinamangha pa ng mga guro.

Sa kabila ng hindi pagpasok sa paaralan araw-araw at pag-iwas sa mga aralin sa relihiyon, hindi maikakaila ang kanyang intelektwal na pagka mausisa.

Siya ay tila likas na may talento sa pag-absorb at pag-unawa sa kung ano ang iniaalok sa kanya, kahit na sa labas ng mga pormal na institusyong pang-edukasyon.

Ang kanyang pagkauhaw sa kaalaman ay nagdala sa kanya sa kabila ng mga hangganan ng silid-aralan.

Ang Lancar ay madalas na matatagpuan sa silid-aklatan ng Vishnuh-Society, na abala sa mga aklat na pinili niya mismo, at ang kanyang mga lugar ng interes ay lumampas sa kung ano ang inaalok ng tradisyonal na mga programa sa edukasyon.

Ang kanyang pagka mausisa ay humantong sa kanya sa magkakaibang mga paksa, mula sa agham hanggang sa kasaysayan, at siya ay aktibo

ng pakikibahagi sa pag-aaral sa sarili upang palawakin ang kanyang mga abot-tanaw.

Bagamat hindi siya laging sumasali sa mga regular na klase, ang kanyang kaalaman at pag-unawa sa mundo sa paligid niya ay kapansin-pansin. Tila may likas na kakayahan si Lancar na maunawaan at mailapat ang mga komplikadong konsepto, na kadalasang nahihigitan ng kanyang mga kasamahan, kahit na hindi sumusunod sa pormal na istrukturang pang-edukasyon.

Bukod pa sa kuryosidad niyang akademiko at walang sawang pagtulong sa kanyang Lola sa palayan, tiyak na may sariling pilyo si Lancar. Sa ilalim ng kanyang tila inosenteng pag-uugali ay may isang malakas na espiritu na hindi natatakot na paminsan-minsan ay itulak ang ilang mga hangganan.

Siya ay mausisa at nasiyahan sa pag-eeksperimento, kung minsan sa pag-aalala ng kanyang mga magulang at guro.

Ang kanyang malikot na bahagi ay madalas na ipinapakita sa kanyang paghahanap para sa paggalugad at pakikipagsapalaran.

Hindi natatakot si Lancar na makipagsapalaran at paminsan-minsan ay lumabag sa mga patakarán, na kadalasang hinihimok ng kanyang pagnanais para sa kaguluhan at mga bagong karanasan. Bagama't minsan ay nagdudulot ng gulo ang kanyang mga kalokohan, tanda rin ito ng kanyang buhay na buhay at determinasyon niyang galugarin ang mundo sa kanyang paligid.

Noong 1969, si Gerrit M. van Praag, isang Dutch scholar, ay sumali sa Vishnuh-Society bilang isang miyembro.

Dahil sa kanyang ka dalubhasaan sa wikang Dutch, kasaysayan ng Europa, at mga agham panlipunan, naging mahalagang miyembro siya. Sa kahilingan ng lipunan, si Van Praag ay binigyan ng marangal na tungkuling turuan si Roberto sa mga larangang ito. Ang inisyatiba na ito ay sumasalamin hindi lamang sa pangako ng lipunan sa pagbabahagi ng kaalaman at edukasyon kundi pati na rin sa dedikasyon ni Van Praag sa pagpapalaganap ng kanyang kaalaman at pagtataguyod ng pagkakaunawaan sa pagitan ng iba't ibang kultura.

Ang elementarya

Sa edad na pito, dumiretso si Lancar sa ikaapat na baitang ng elementarya sa labas ng lipunan.

Malinaw na kasunduan ang ginawa sa pinuno ng paaralan, dahil sa pagkamatay kamakailan ng lolo ni Lancar. Ang bagong hakbang na ito ay isang malaking pagbabago para sa kanya, dahil siya ay lumaki sa loob ng protektadong kapaligiran ng Vishnuh-Society.

Ang paglipat sa regular na paaralang elementarya ay nagdulot ng iba't ibang hamon para sa Lancar. Kinailangan niyang mag-adjust sa bagong kapaligiran, bagong kaklase, at ibang sistema ng edukasyon.

Ito ay isang proseso ng pag-aaral kung saan kailangan niyang muling likhain ang kanyang sarili at umangkop sa kanyang bagong kapaligiran.

Sa unang pagkakataon, nalantad si Lancar sa iba't ibang grupo ng mga tao at ideya na lampas sa hangganan ng lipunan. Bagama't nakakapanibago, nagdulot din ito ng mga hamon, lalo na't sanay na siya sa proteksyon

na kapaligiran ng lipunan. Nahirapan siyang mahanap ang kanyang lugar sa bagong kapaligirang ito at bumuo ng mga relasyon sa kanyang mga kaklase.

Sa kabila ng mga hamong ito, ang pag lipat ay nagdulot din kay Lancar ng pakiramdam ng kalayaan at kalayaan. Nagsimula siyang bumuo ng sariling pagkakakilanlan na hiwalay sa mahigpit na mga tuntunin at inaasahan ng lipunan.

Desidido si Lancar na gumawa ng sariling landas sa mundo, na may mausisa na isip at uhaw sa pakikipagsapalaran.

Tinanggap niya ang mga pagkakataon sa labas ng kanyang pamilyar na kapaligiran at bukas sa lahat ng bagay na maibibigay ng buhay, habang pinahahalagahan at iginagalang pa rin ang kanyang pinagmulan sa loob ng lipunan. Bagaman pitong taong gulang pa lamang, napatunayang matalino si Lancar para sa kanyang edad, na nakatulong sa kanya na mabilis na angkop sa kanyang bagong kapaligiran.

Ang mga guro ay namangha sa kanyang walang kapintasan Dutch.

Ang kanyang kahusayan sa wika ay kahanga-hanga at umani ng paghanga.

Ang katotohanan na kaya niyang makipag-usap sa Dutch nang napakabilis at tumpak na nagulat at nakaintriga sa kanila, na nagresulta sa mas malalim na paggalang sa kanyang determinasyon at kakayahang matuto.

Hindi alam ng mga guro ang mga aralin sa Dutch at iba pang mga paksa na natatanggap na niya sa loob ng lipunan.

Ipinaliwanag nito sa kanila ang kahanga-hangang antas ng kanyang kakayahan sa wika. Ang pag-unawa na aktibo na siyang nag-aaral ng wikang Dutch at iba pang mga asignatura sa labas ng regular na mga institusyong pang-edukasyon ay lalong nagpalakas ng kanilang pagkamangha at paghanga sa kanyang determinasyon at dedikasyon sa kanyang edukasyon. Na si Lancar ay maaari ding tumayo para sa kanyang sarili at mataktikang makabawi sa kanyang mga nagpapahirap ay malinaw.

Ang kanyang talas at determinasyon ay nagbibigay-daan sa kanya upang harapin ang mga hamon at pagsalungat ng matalino. Sa kumbinasyon ng determinasyon at diskarte, nagawa ni Lancar na hawakan ang kanyang sarili

at malampasan ang kanyang mga kalaban. Bagama't ang kanyang paraan ng paghihiganti ay maaaring minsan ay malikot, ito ay nagpapakita ng kanyang pagiging maparaan at sigasig.

Hindi madaling umatras si Lancar at malikhaing nakahanap ng sarili niyang paraan sa mga sitwasyong may conflict.

Ang kanyang determinasyon na ipagtanggol ang kanyang sarili at protektahan ang kanyang sariling mga interes ay ginawa siyang isang mabigat na kalaban ngunit isa ring kahanga-hangang kaalyado.

Nasa ikaapat na baitang na ng elementarya, si Lancar ay regular na hina-harass ng isang babaeng guro, na lubhang nakaapekto sa kanya.

Dahil sa determinasyon at pagnanais para sa hustisya, nagsimulang mag-isip si Lancar kung paano siya babalikan.

Ang kanyang mga iniisip ay nababad sa mga estratehiya at mga plano habang maingat niyang pinag-iisipan kung aling mga hakbang ang dapat gawin upang harapin ng naaangkop ang kanyang nagpapahirap.

Hindi takot si Lancar sa kapangyarihan ng kanyang bully ngunit ginamit niya ang kanyang talas at determinasyon para gumawa ng plano ng paglalagay sa kanya sa kanyang lugar.

Habang ang ideya ng paghihiganti ay tila malikot, para kay Lancar, ito ay isang usapin ng hustisya. Desidido siyang ipagtanggol ang sarili at panindigan ang sarili niyang dignidad, at hindi siya magpapahinga hangga't hindi niya naipapakita sa kanyang kalaban na hindi ito makakawala.

Dahil sa kanyang determinasyon at pagpapasya na ipagtanggol ang kanyang sarili, ipinagpatuloy ni Lancar ang kanyang mga plano na harapin ang kanyang maton.

Alam niyang kailangan niyang maging matalino at matiyaga, naghihintay ng perpektong sandali para sa paghampas.

Sinimulan ni Lancar ang pangangalap ng impormasyon, pagmamasid sa mga pattern at kahinaan ng guro, at maingat na pagsusuri sa kanyang pag-uugali.

Alam niyang kailangan niya itong hampasin sa paraang makapagpapaisip sa kanyang mga kilos at mapagtanto na hindi siya makakawala dito.

Isang araw, habang dumadaan siya sa paaralan sakay ng ox cart kasama ang isang senior warrior, nakaisip siya ng isang napaka talino na plano. Kapansin-pansin, kinabukasan ay nangyari ang kaarawan ni Miss Annie.

Nakita ito ni Lancar bilang isang tanda, isang pagkakataon para makaganti. Pakiramdam niya ay hindi niya kayang hayaan si Miss Annie na magpatuloy sa pambu-bully nito.

Ang oras na ito ay magiging iba.

Gusto niyang turuan ng leksyon si Miss Annie, para maintindihan niya na may kahihinatnan ang kanyang mga aksyon.

Gumawa siya ng isang matalino at isinasaalang-alang na diskarte upang harapin siya sa kanyang kaarawan, sa isang paraan na magpapakita sa kanya na hindi siya makakawala dito.

Tumalon si Lancar mula sa kariton at sumugod sa isang puno ng Awara, kung saan tinipon niya ang pinakamahabang at pinaka matulis na tinik na nakita niya.

Pagkatapos, palihim siyang pumasok sa silid-aralan at maingat na inilagay ang mga tinik sa ilalim ng upuan ni Miss Annie.

Ang gurong ito ay paulit-ulit na nagtangkang ipahiya si Lancar sa harap ng buong klase, ngunit ngayon ay oras na upang siya ay maghiganti.

Akala ng kasama niyang pasahero ay magandang plano ito.

Pagkatapos nilang mailagay ang mga tinik, bumalik sila sa bahay, sabik na inaabangan ang nakakagulat na kahihinatnan ng matapang na aksyon ni Lancar.

Kinabukasan, mas maagang bumangon si Lancar kaysa karaniwan, puno ng pananabik sa kung ano ang dadalhin ng araw na iyon.

Ang Haring mandirigma ng Vishnuh

Ayaw niyang mawalan ng sandali at pumunta sa paaralan ng may determinasyon at layunin. Ngunit bago umalis sa kanyang bahay, tumigil siya sandali sa tabing ilog, naghahanap ng makinis at kumikinang na mga bato.

Nag-ipon siya ng isang dakot ng malinis na puting pebbles at maingat na inilagay ang mga ito sa isang supot.

Pagdating sa paaralan, nasaksihan ni Lancar ang pamilyar na eksena sa bakuran ng paaralan, kung saan naglalaro at nagtatawanan ang mga bata. Gayunpaman, hindi siya kailanman lumahok sa mga larong ito sa kanyang sarili, dahil tiningnan niya ang mga batang naglalaro doon bilang masama, palihim, at parang bata.

Ang mga batang ito ay debotong relihiyoso at kadalasan ay tila hindi nila naiintindihan ang kanilang sariling mga ideya, lalo pa ang pag-unawa sa Lancar.

Ang kanilang pagpapalaki at kapaligiran ay humubog sa kanila bilang mga deboto ng indibidwal na may limitadong pagkakalantad sa ibang mga pananaw.

Si Lancar, na may kakaibang background at kaalaman, ay malamang na maging isang misteryo sa kanila.

Ang kanyang mga ideya at aksyon ay maaaring isipin na kakaiba o kahit na nagbabanta sa loob ng kanilang relihiyosong balangkas, na ginagawang mahirap ang pag-unawa sa pagitan nila at humahantong sa higit pang pagkalito.

Samakatuwid, mas pinili niyang panatilihin ang kanyang distansya, determinado ng gumawa ng kanyang sariling landas, at hindi naimpluwensyahan ng mga opinyon ng iba.

Tumunog ang kampana, at tulad ng isang kawan ng mga asno, ang mga bata ay nagmamadaling pumasok sa silid-aralan.

Handa silang lahat na kumanta ng birthday song, may hawak na sandagat na bigas para iwiwisik sa kaarawan ng guro, isang kilos ng kasaganaan at kaligayahan gaya ng dati.

Ngunit sa gitna ng karamihan ay nakatayo si Lancar, na may sariling mga plano, ang kanyang mga kamay ay puno ng makinis, kumikinang na mga bato.

Habang pagtitipon-tipon ang mga bata na may hawak na kanin para isagawa ang tradisyonal na ritwal ng kaarawan, nakatayo doon si Lancar na

may lihim na ngiti sa kanyang mukha at mahigpit na nakakapit ang kanyang supot ng mga bato. Desidido siyang maglagay ng sarili niyang spin sa selebrasyon at gumawa ng sarili niyang kakaibang plano para sorpresahin si Miss Annie, kahit na hindi ito akma sa mga pamantayan ng paaralan.

Matiyagang naghihintay si Lancar hanggang sa tumayo si Miss Annie sa kanyang upuan.

Ang kanyang tingin ay kalmado at determinado, handang kumilos.

Ang tunog ng mga batong tumatama sa guro at sa kanyang upuan ay napuno ng matalim na echo sa silid-aralan.

Ang Haring mandirigma ng Vishnuh

Si Miss Annie, na nabigla sa hindi inaasahang pag-atake, ay hindi napigilan ang sigaw ng pagkagulat habang siya ay napaatras.

May masakit na ekspresyon sa kanyang mukha, napasandal siya sa kanyang upuan, ang kanyang magandang damit ay bahagyang gumuhit dahil sa hindi inaasahang pagkahulog.

Ang Haring mandirigma ng Vishnuh

Isang alon ng kalituhan ang bumalot sa silid-aralan habang ang mga bata ay nagtataka ng nakatingin sa hindi inaasahang eksena.

Ang ilan ay napa hagikgik ng kaba, habang ang iba ay nag-aalala na tumingin sa guro kung ayos lang siya.

Napa Buntong-hininga si Lancar, na may halong pananabik at nerbiyos, naghihintay kung ano ang mangyayari pagkatapos ng kanyang matapang na pagkilos.

Napuno ang silid-aralan ng nakakasakit ng pusong sigaw ni Miss Annie, na biglang nangahas na hindi tumayo. Palibhasa'y nabalisa sa kanyang mga hiyawan, may ilang guro na nagmamadaling pumasok upang tingnan kung ano ang nangyayari.

Sa sobrang takot, agad nilang nakita ang sanhi ng kanyang pananakit: ang matatalim na tinik na inilagay ni Lancar sa ilalim ng kanyang upuan ay malalim na nakabaon sa kanyang puwet.

Walang pag-aalinlangan, si Miss Annie, kasama ang kanyang upuan, ay dinala sa opisina ng punong guro.

Bakas sa mukha niya ang sakit sa bawat galaw niya. Pagdating sa opisina ng punong-guro, agad

na tinawag ang isang doktor upang alisin ang mga tinik sa kanyang likuran, habang ang mga pangyayari noong araw na iyon ay nagdulot ng kaguluhan sa paaralan. Bagaman kalkulado ang aksyon ni Lancar, hindi ito walang kahihinatnan. Habang sinisikap ng doktor na tanggalin ang mga tinik sa kanyang matambok na puwet, dumaing si Miss Annie sa sakit at kahihyan.

Ang kanyang mukha ay na baluktot sa kakulangan sa ginhawa habang dinaranas niya ang mga kahihinatnan ng kanyang sariling mga aksyon. Bagama't nakamit na ni Lancar ang kanyang layunin, hindi niya maitatangi ang pagdududa habang nasaksihan niya ang paghihirap ni Miss Annie.

Napagtanto niya na habang ang paghihiganti ay natupad ang kanyang sariling kahulugan ng katarungan, nagdulot din ito ng isa pang uri ng sakit, isang hindi niya inaasahan.

Sa kabila ng kanyang mga aksyon, hindi karapat-dapat si Miss Annie sa pisikal na pagdurusa, at si Lancar ay nakaramdam ng matinding habag sa kanyang sitwasyon.